

▲ Виступає Зузана Чапутова.

75 років тому, 6 жовтня 1944 року, підрозділи 1-го Чехословацького армійського корпусу під командуванням генерала армії Людвіка Свободи перейшли кордон тодішньої Чехословаччини. Карпато-Дуклянська операція, одна з найбільш кривавих битв на нашій території, відкрила шлях до визволення нашої країни від фашизму. Тому Дукля для народів і національностей республіки є великим символом – брамою свободи.

Метою Карпато-Дуклянської операції було надати допо-

могу учасникам Словацького національного повстання. Так не сталося. Бої на Дуклі стали затяжними, принесли багато жертв і тривали понад 50 днів.

Урочистості з нагоди 75-річчя початку Карпато-Дуклянської операції пройшли у неділю, 6 жовтня 2019 року, на Дуклянському перевалі біля пам'ятника чехословацьким воїнам та у Свиднику біля пам'ятника Людвіку Свободі і пам'ятника полеглим героям Радянської армії.

Прем'єр-міністр Петер Пел-

Дукля – брама свободи

легрині висловив свою повагу і вдячність учасникам визвольних змагань і вклонився тим, які поклали своє життя за свободу. Голова парламенту Андрей Данко наголосив, що в сучасному потрібно боротись з наростаючими проявами екстремізму

«Усі чехи, словаки, русини та представники інших національностей, які воювали по-

трібний час, і тому жертва, яку вони принесли для батьківщини, не робить їх жертвами, а героями в моїх очах», – сказала Президент Республіки Зузана Чапутова.

Нагадаймо, у різні роки Другої світової війни в Радянській армії було від 20 до 33% українців – це до 7 мільйонів. По суті, кожен третій радянський солдат був українцем.

ські втрати радянських військ склали 62 тис. осіб (безповоротні – 13,2), 1 Чехословацького армійського корпусу – 5,6 тис. (безповоротні – 1,6), з того загинули 800 закарпатських і місцевих українців; загальні втрати ворожих військ оцінено у 52 тис. осіб. На Дуклі сплять свій вічний сон 585 вояків. (Ближче про втрати можна довідатись з такої літератури: Конев І. С. Записки командуючого фронтом. Москва, 1981; Москаленко К. С. На Дукельском перевалі // Карпати: 1941–1945. Уж., 1995; Кривошеєв Г. Ф. и др. Великая Отечественная без грифа секретности. Книга потерь. Москва, 2009).

У 1-му Чехословацькому армійському корпусі служили 11 тисяч українців, в тому числі близькі соратники Людвіка Свободи. Серед них були такі українські письменники, як Юрко Боролич, Федір Іванчов, Михайло Сабадош, літературний критик Ілля Волощук, які у післявоєнний час активно включились у розбудову культурно-національного життя, літератури і журналістики українців Словаччини.

-мі-

▲ Ветерани війни отримали пам'ятні медалі з рук міністра оборони П. Гайдоша.

ряд із Радянською армією, тут у вересні та жовтні 1944 року не опинилися випадково. Вони були в потрібному місці в

Вони були мобілізовані в армію паралельно з ходом військових операцій і визволенням України. Загалом люд-

ЗВЕРНЕННЯ

**ПРЯШІВСЬКОЇ РЕГІОНАЛЬНОЇ РАДИ СРУСР
ДО ЧЛЕНІВ СОЮЗУ РУСИНІВ-УКРАЇНЦІВ СР
ТА ПРИХИЛЬНИКІВ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ**

Шановна громадо!

Культурно-національне життя русинів-українців в місті Пряшів зосереджується в будинку **Словацько-українського культурного та інформаційного центру – Центру української культури**, що по вул. Янка Бородача, 5. Тут працюють керівні органи СРУСР, Спілка українських письменників Словаччини, редакції газети «Нове життя» та журналів «Дукля» і «Веселка». Тут знаходяться їхні офіси, бібліотека та зал для культурних акцій і засідань. За п'ять років існування в ньому було проведено понад 300 акцій різного характеру – виставки, концерти, конференції, літературні бесіди тощо. Цей осередок став справжнім Центром української культури, який дуже радо відвідують не лише русини-українці, але і словаки.

Ремонт будинку Центру та його подвір'я спричинив і неочікувані видатки, непередбачені в проекті, але необхідні для того, щоб будинок був придатний для користування. Разом з тим, будинок треба утримувати і оплачувати енергію та всі інші послуги, які пов'язані з ходом будинку. Для існування та праці Центру не виділяються жодні державні кошти. Всі функціонери та працівники керівних органів СРУСР працюють безплатно.

Тому звертаємось до всіх членів СРУСР та до всіх людей, яким лежить на серці збереження та розвиток нашої культури й національної ідентичності, щоб в міру своїх можливостей допомогли нам в цій нелегкій фінансовій ситуації.

Якщо Ви вирішите підтримати нас, просимо надсилати свої пожертви на такий рахунок:

VÚB Prešov, IBAN: SK95 0200 0000 0000 0223 4572

Adresa: Zväz Rusínov-Ukrajincov SR, Ústredná rada

Janka Borodáča 5

081 08 Prešov

З щирою подякою

Регіональна рада
Союзу русинів-українців СР, Пряшів

Семінар з нагоди 250-ої річниці з дня народження Івана Котляревського

В братиславському В-клубі в центрі міста 19 вересня відбувся семінар з художньою програмою, метою якого було познакомити публіку з видатним українським письменником, поетом, драматургом, засновником нової української літератури та громадським діячем Іваном Петровичом Котляревським з нагоди 250-річчя від дня його народження.

Організатором вечора було Словацько-українське товариство під керівництвом голови інж. Антона Новака в співпраці з Посольством України в Словацькій Республіці за фінансової допомоги КУЛТМІНОР – Фонду підтримки культури національних меншин.

Дуже цікавий аналіз життя та творчості Котляревського підготувала в своїй доповіді доцент Марія Фоллріх, викладач Університету Я. А. Коменського у Братиславі. Вона, зокрема, підкреслила роль Котляревського у формуванні української мови. Завдяки героїчному літературному вчинку Івана Котляревського весь світ дізнався про українську мову і визнав її мовою, на яку можна перекласти навіть первинно давньогрецький сюжет – «Енеїду» Вергілія. Далі, з її доповіді присутні довідалися, що Іван Котляревський був першим з українських письменників, який написав свої твори, поему «Енеїда», п'єсу «Наталка Полтавка» та

«Москаль-чарівник» на живій та мелодійній мові українського народу. Україніст Микола Неврлий (1916-2019) у дослідженні «Перший етап українського та словацького національного відродження», опублікованому у «Науковому збірнику Музею української культури у Свиднику» у 1986 році, зна-

ходить паралель у формуванні словацької та української літературної мови. Під кінець своєї доповіді Марія Фоллріх навела цікаву цитату Миколи Неврлого, який з нагоди 200-річчя від дня народження Івана Котляревського в 1969 році зітхнув: «Наперекір тому, що ім'я цього

(Продовження на 2 стор.)

29 Фестиваль духовної пісні

неділя, 20 жовтня 2019 р.

СНИНА
Будинок культури

На фонд газети «Нове життя»

Редакція «Нового життя» вдячна за моральну і матеріальну підтримку читачів і прихильників газети.

На фонд газети «Нове життя» пожертвували:

Ольга Грицак, Братислава – 20 €

Павло Мурашко, Прага – 20 €

Пожертви на газету, на діяльність Словацько-українського культурного та інформаційного центру та Союзу русинів-українців СР можна надсилати на такий рахунок:

VÚB Prešov, číslo účtu: SK95 0200 0000 0000 0223 4572

Редакція.

Сьогодні загальновідомо, що початком державної незалежності України був «Акт проголошення незалежності України», ухвалений Верховною Радою України 24 серпня 1991 року. Але і той «найколективніший» документ має свого якщо не автора, то співавтора чи співредактора. А головним співредактором «Акту проголошення незалежності України» був поет та громадський

школу із золотою медаллю і поступив на філологічний факультет Львівського університету, де у 1955 році сприянням ректора університету був прийнятий у наукову аспірантуру на кафедрі української літератури. Сталося неймовірне чудо в історії КДБ. Карателів, які фізично мучили малолітніх хлопців, було покарано десятьма роками таборів. Правда, після двох років їх було

ти на сам процес державотворення неможливо»².

Восени 1995 року Д. Павличка було призначено Надзвичайним і Повноважним послом України у Словацькій Республіці. Цю посаду він займав три роки. Його заслугою було засноване консульство України в Пряшеві та значно поживалися економічні, культурні та інші взаємини між Україною та Словаччиною.

ОДИН З АРХІТЕКТОРІВ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ До 90-ліття Дмитра Павличка

діяч Дмитро Павличко, якому наприкінці вересня ц. р. минуло 90 років.

При одній з останніх зустрічей з ним у столичному Києві він подарував мені чотири об'ємні томи своїх спогадів¹. Ці чотири книжки є не лише ґрунтовною автобіографією Д. Павличка, але й звітом про його літературну, наукову та політично-громадську діяльність.

Вони разом з іншими документами стали основою даної ювілейної статті.

* * *

Дмитро Васильович Павличко народився 28 вересня 1929 року в с. Стопчатів (нині Косівського р-ну Івано-Франківської області) у багаточленній селянській сім'ї (шість дівчат й один хлопець). Дмитро Васильович припускає, що його родовід може бути пов'язаний з Пряшівщиною. У своїх «Спогадах» він про це пише: «Прізвище Павличко рідко зустрічається в Галичині, зате на Східній Словаччині, в районах, де живуть українці, коло Бардієва є цілі села Павличків» (т. 2, с. 3).

Початкову та середню освіту Дмитро здобув у польській семилітці у сусідньому зі Стопчатовом селі Яблуневі. Там же він провчився до 1942 року і поступив у Коломийську гімназію, яку не закінчив, а 1943 року зголосився в Українську Повстанську Армію (УПА) в сотню Спартана (М. Маскалюка), який, щоб зберегти життя неповнолітніх хлопців, розпустив сотню, пославши їх вчитися. Із вересня 1945 до червня 1946 року Д. Павличко був в'язнений органами радянської безпеки і нелюдськи мучений за уявну участь в «Дитячій сотні УПА», якої не було і усіх ув'язнених підлітків звільнили.

У 1948 році Д. Павличко закінчив Яблунецьку середню

звільнено і поновлено на попередніх посадах.

Дісталося і невинним жертвам. Д. Павличко в тому ж 1955 році був виключений з аспірантури «за неуспішність», а насправді – за виступи проти русифікації України.

На щастя, в тому часі Д. Павличко був вже відомим поетом. Його вірші друкувалися в центральній пресі, а 1953 року вийшла його перша поетична збірка «Любов і ненависть», яка відкрила йому дорогу до редакції літературного щомісячника «Жовтень» (нині «Дзвін»), в якій він завідував відділом поезії (1957-59). Українське радянське літературознавство він представляв і на міжнародній арені: на Світовому фестивалі молоді у Відні, на конференції у Гавані на Кубі і навіть брав неофіційну участь у Четвертому з'їзді чехословацьких письменників у Празі навесні 1967 року. З'їзд, який був початком «Празької весни», зробив на нього величезне враження, і вплинув на його дальшу діяльність.

Правда, КДБ і надалі уважно стежило за діяльністю Д. Павличка. Його чергову поетичну збірку «Правда кличе» (1958) було заборонено, піддано брутальній критиці і фізично знищено весь її наклад (18 тисяч примірників).

У 1963 році Д. Павличко переїхав із Львова до Києва, де працював сценаристом на кіностудії ім. О. Довженка. Там він разом з В. Денисенком написав сценарій до кінофільму «Сон» та «Захар Беркут». Був головним редактором ж. «Всесвіт».

Наперекір явним успіхам у творчій та організаційній роботі, Д. Павличко змушений був відійти з редакції «Всесвіту» на «творчу роботу». У другій половині 80-х років Д. Павличко, займаючи посаду секретаря Спілки письменників України, і надалі активно боровся проти тенденцій запровадження в Україні двох державних мов – російської й української.

Ось як характеризує діяльність Д. Павличка його друг, соратник та однодумець, академік Микола Жулинський: «На зорі української незалежності Дмитро Павличко очолює Товариство української мови імені Т. Шевченка, бере активну участь у створенні Народного Руху України за перебудову, працює на посаді голови Комісії в закордонних справах Верховної Ради України. Створюється Демократична партія України – він серед її засновників, з'являється можливість попрацювати на дипломатичній службі – він посол у Словаччині, згодом – у Польщі. Тепер Дмитро Павличко – Голова Всесвітньої Координаційної Ради. Та найбільше його тривожить роздрібненість патріотичних сил, не бажання (чи нездатність?) створити єдину партію, розробити єдину стратегію, висунути єдиного лідера, без чого вплива-

У Словаччині Дмитро Павличко досконало засвоїв словацьку мову. Українською мовою він перекладав «Криваві сонети» Павла Орсага Гведослава (Ужгород, 1986, 93 с.). Йому належить і укладення та переклад «Антології словацької поезії ХХ століття» (Київ, 1997; 254 с.). Серед словацьких письменників він мав особистих друзів (В. Мигалик, Л. Фелдек, Ян Замбор та ін.). Нагороджений Премією ім. П. О. Гведослава.

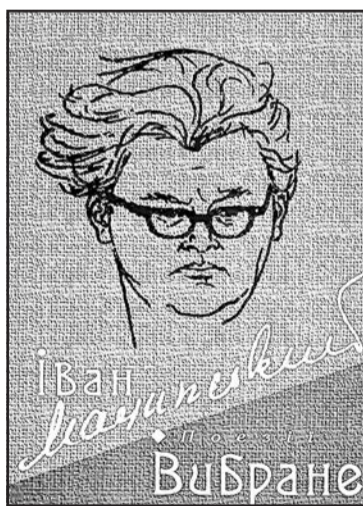
Д. Павличко має на своєму рахунку понад три десятки книжкових публікацій, серед яких переважають його поетичні твори. Ряд його віршів, покладених на музику, стали улюбленими українськими піснями («Два кольори», «Явір і яворина», «Долиною туман тече» та ін.). Він – Герой України, Лауреат національної премії України ім. Шевченка та ряду інших високих відзнак.

Щиро вітаємо Дмитра Павличка з його круглим життєвим ювілеєм і бажаємо йому доброгo здоров'я, так потрібного для здійснення його творчих планів.

Микола МУШИНКА.

² Жулинський М. Відчайдушний голос українського болю. – В кн.: Дмитро Павличко: Вибрані твори у двох томах. Том перший. – Київ, 2008. – С. 15-16.

В Пряшеві презентували вибрані поезії Івана Мацинського

▲ Нову лірику запропонував послухати поет Василь Густя.

Урочисте прийняття з нагоди 28-ї річниці Незалежності України

30 вересня 2019 року в Пряшеві Надзвичайний і Повноважний посол України в СР Юрій Мушка і почесний консул України в Словацькій Республіці Станіслав Обіцький провели урочисте прийняття з нагоди 28-ї річниці Незалежності України.

▲ Юрій Мушка.

▲ Ян Фігель.

▲ Станіслав Обіцький.

Одна з найвидатніших постатей культурно-національного життя русинів-українців Словаччини післявоєнного періоду – поет, історик літератури, перекладач,

– на днях в Україні побачили світ твори поета під назвою: *Іван Мацинський: «Вибране. Поезії»*, Ужгород, видавництво «ТІМРАНИ», 192 стор. Упорядник – кращий знавець

▲ На фото (зліва): Мілан Бобак, Іван Яцканин, Ярослав Федішин.

культурно-освітній діяч Іван Мацинський (9.4.1922, Меджилабірці – 14.3.1987, Пряшів) виявляється, був мало відомим в Україні. Тут не появлялись його твори, а якщо так, то лише в антології «Ластівка з Пряшівщини». Щоб вийти з такої ситуації, Закарпатська обласна організація Національної спілки письменників України вийшла з ініціативою видати твори Івана Мацинського в Україні. Ініціативу підтримала Закарпатська обласна державна адміністрація. Результат

життя і творчості Івана Мацинського – Мілан Бобак. Книжка містить усе краще, створене поетом. У наш час його твори друкувались в антології «Під синіми Бескидами» (Ужгород, 2006).

4 жовтня 2019 року в Пряшеві відбулась презентація книжки. Голова Спілки українських письменників Словаччини Іван Яцканин вказав на значення неординарної постаті Івана Мацинського в лі-

(Продовження на 4 стор.)

¹ Павличко Д. Спогади. Том 1. Київ, 2015. – 486 с. Дедикація: «Дорогому Миколі Мушинці, великому українському патріоту, академіку, провідникові українців Словаччини та його дружині і Музі Магдалині з поклонами Д. Павличко. 8. XII. 2018 Київ». Подібні присвяти є у кожному з дальших трьох томів. Т. 2. – 2016. – 611 с.; Т. 3. – 2017. – 495 с.; Т. 4. – 2018. – 457 с.

Ми зустрілись після 60 років

В гарячий сонячний день, 27 вересня 2019 р., у Свиднику зустрілись абітурієнти колишньої Одинадцятирічної середньої школи після 60 років. Наші перші кроки повели у СММ – Музей української культури в Свиднику, в якому дуже сердечно нас привітали Людмила Ражина, завідувача відділом документації та Ладислав Пушкар, заступник директора музею.

Учасники зустрічі оглянули експозиції музею, які підтверджують історію нашого руського роду. Присутні глибоко вдячні Л. Пушкару за його професійний виклад. Дуже щирим, з піснею та музикою, було прийняття в Міському уряді у Свиднику. Приматорка міста Марцела Іванцова привітала нас і поінформувала про історію і сучасність міста, про досягнення у будівництві, культурі та освіті. На знак вдячності Микола Деніс вручив їй букет квітів.

В будинку школи, в якому декотрі з нас навчалися 6 років, інші 3 роки – Гімназії ім. героїв Дуклі нас привітав директор школи Ян Родак. В дружній розмові ми споминили про навчання в 1956 – 1959 роках. Директор школи нам розповів про успіхи школи та проблеми, пов'язані зі зменшенням кількості учнів, які приходять навчатись у гімназію. В сучасному школа дуже добре забезпечена для навчання з матеріально-технічного боку.

Зустріч закінчилась у ресторані готелю «Рубін», де за накрытим столом йшла розмова про роки навчання і про сучасне життя. Договорились, що поки будемо здорові, зустрінемося і в майбутньому.

Микола ДЕНІС.

Народ скаже – як зав'яже

Якый пан, такый крам.

Жычай – добрый обычай, а вертай – горы-долы перевертай.

Жычай – добрый звычай, вертання – битка і завада.

Коли жычай – добрый звычай, коли вертай – вшеляк обертай.

Як ідеш жычати, не забудь, же треба вертати (або: оддати).

Програма радіо

17.10.2019 – четвер
18.15 – 18.40 – Радіоновини (У)

18.10.2019 – п'ятниця
18.15 – 18.40 – Радіоновини (Р)

19.10.2019 – субота
14.00 – 15.00 – Музичні вітання
20.00 – 20.30 – Ми, русини
20.30 – 21.00 – Музика національностей

20.10.2019 – неділя
09.00 – 10.00 – Літургія ПЦ
21.00 – 21.30 – Мости, реприза
21.30 – 22.00 – Гіт-парад український, реприза

21.10.2019 – понеділок
18.15 – 18.40 – Радіоновини (Р)

22.10.2019 – вівторок
18.15 – 18.40 – Радіоновини (У)

23.10.2019 – середа
18.15 – 18.40 – Радіоновини (Р)
19.00 – 20.00 – Там, у нас, русинське

24.10.2019 – четвер
18.15 – 18.40 – Радіоновини (У)
19.00 – 20.00 – На словечко

25.10.2019 – п'ятниця
18.15 – 18.40 – Радіоновини (Р)

26.10.2019 – субота
14.00 – 15.00 – Музичні вітання
20.00 – 20.30 – Корені
20.30 – 21.00 – Музика національностей

27.10.2019 – неділя
21.00 – 22.00 – Журнал український, реприза

28.10.2019 – понеділок
21.00 – 22.00 – Бесіда русинська, реприза

29.10.2019 – вівторок
22.00 – 22.30 – Ми, русини, реприза
22.30 – 23.00 – Музика національностей, реприза

30.10.2019 – середа
18.15 – 18.40 – Радіоновини (Р)
19.00 – 20.00 – Бесіда русинська

31.10.2019 – четвер
18.15 – 18.40 – Радіоновини (У)
19.00 – 20.00 – На словечко, реприза

Зміна програми можлива.

«Коли вночі пильнує світло»

У неділю, 8 вересня 2019 р., з метою підвищення презентабельності, туристичного іміджу культурної спадщини регіону, під час Дня народних традицій та ПЕРОГІВ 2019, з нагоди Днів європейської культурної

спадщини, підвечір було урочисто підсвічено сакральну споруду в скансені СММ – Музею української культури у Свиднику.

Тризрубна дерев'яна церква

з Нової Полянки (Мергешки) лемківського варіанту з 1766 року, з поздовжнім трьохвежним верхом – перлина музею просто неба й водночас найвища точка міської околиці. Потрібно навести, що в рамках

проекту було влаштовано інсталяцію звукотехнічного обладнання для створення глибокої духовної атмосфери в храмі посередництвом запису своєї літургії.

Громадська організація ініціатива висловлює щирі слова подяки Янові Гірчку, депутату ПСК і міста Свиднику за підтримку цієї думки, енергію, людяність і фінансову допомогу, Якубо-

Іван Підкова у творчості Олександра Павловича

Цього року відмічаємо 200 років від дня народження будителя, співаця Маковиці Олександра Павловича, одного з тих, який тісно співпрацював з «Руською трійцею» – галицьким літературним угрупованням, очолюваним Маркіяном Шашкевичем, Яковом Головацьким та Іваном Вагилевичем. Саме вони на західних українських землях започаткували національно-культурне відродження, «ходили в народ» і записували народні пісні, оповіді, приказки. На таку дорогу спрямовували і Олександра Павловича. Так вдалось зберегти перед забуттям ряд балад і пісень, серед них знаменитої історичної балади «Коли мурували білу Маковицю».

Тема козаччини, українських мотивів постійно присутня у творчості Олександра Павловича. Серед них увагу привертає поема «Дума об атамани Подкові, убито-

му Польшей во Львові». Вперше вона була опублікована у львівській газеті «Слово» (1875).

Хто ж такий Іван Підкова? За походженням молдаванин, до 1577 року був запорізьким козаком, у 1577 – 1578 рр. – молдавський господар. Від боротьбу проти Туреччини. На догоду турецькому султанові король Стефан Баторій підступно стратив Підкову у Львові, що й стало приводом для написання Олександром Павловичем поеми «Дума об атамани Підкові, убитому Польшей во Львові». Поема написана у відповідності з історичними документами, в яких детально розповідається про поведінку Підкови перед стратою, про ставлення народу до цього злочинного вбивства.

За переказами, немовлям був врятований від татар; вихований козаками (згадано в народній думі «Люлі немовляті Івоні».

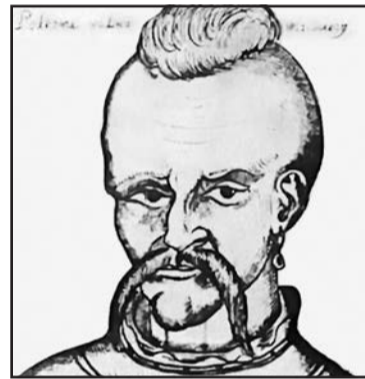

PREŠOVSKÝ
SAMOSPRÁVNÝ
KRAJ

ві Яцьку і його компанії Ясо security за реалізацію робіт і всім, хто залишився до самого кінця *Перогів*, щоб на власні очі переконатися у тому, що світло насправді сяє в темряві.

Проект реалізований з бюджету Пряшівського самоврядного краю.

Мір'ям БОЖИК,
голова РУІ.

Мав рідкісну фізичну силу і надзвичайний зріст, запросто ламав руками підкови (за це запоріжці прозвали його «Підковою»), міг зупинити віз, запряжений 6 кіньми, ухопивши його за заднє колесо, та був здатен волячим рогом пробити дубові ворота. Його зріст був 2 м 29 см.

-мі-

В Пряшеві презентували вибрані поезії Івана Мацинського

(Закінчення з 4 стор.)

тературному і культурному житті українців Словаччини і подякував поетові Василеві Густі (Ужгород), який доклав всіх зусиль, аби цей задум збувся. Упорядник збірки Мілан Бобак розповів про роботу над підбором творів Івана Мацинського. Сказав, що у виданні міститься вибір кращих творів поета з його збірок «Белые обла-

ка» (1949), «Наша мова» (1956), «Карпатські акорди» (1962), «Пристрітники» (1968), «Вінки сонетів» (1985) та «Меридіани і паралелі» (1989), яка вийшла в Пряшеві вже після смерті Івана Мацинського. Це лише незначна частина з понад близько 460 поетичних творів, створених поетом. Директор видавництва «TIMPANI» Ярослав Федешин наблизив присутнім завдання свого видавництва на най-

ближчий період, зокрема в наближенні кращих набутих творчості закарпатських письменників сучасникам. Василь Густі сказав, що обов'язком творчої української інтелігенції є комплексно представити українським читачам творчі досягнення українських письменників Словаччини.

В ході презентації поезію Івана Мацинського читала Евеліна Гват'ї і разом з Марією Хома (Ряшів) заспівала віночок відомих українських пісень, серед них і відому лемківську – «Пливе кача по тисині». Нову лірику запропонував послухати присутнім поет Василь Густі.

Вечір, повний поезії, ще більше розкрив ту творчу діяльність, яку виконав Іван Мацинський. Завданням сучасників є наблизити її і підрастаючому поколінню. Це завдання певним чином виконує щойно видана в Ужгороді збірка Івана Мацинського.

-мі-

▲ Частина учасників презентації.

NOVE ŽYTŤA

KULT
MINOR

Vydáva Zväz Rusínov-Ukrajincov SR, IČO 00 177 725. Ročník 69. Šéfredaktor Miroslav Iljuk. Adresa redakcie: Janka Borodáča 5, 081 08 Prešov. Tel. 051/7733 707, e-mail: novezytta@nexta.sk. Náklad: 500 ks. Ročné predplatné 10,40 € Štvrťročné predplatné 2,60 € Objednávky na predplatné prijíma každá pošta a doručovateľ Slovenskej pošty, alebo e-mail: predplatne@slpostas.sk. Objednávky do zahraničia vybavuje: Slovenská pošta, a.s., Stredisko predplatného tlačie. Uzbecká 4, P. O. Box 164, 820 14 Bratislava 214, e-mail: zahranična.tlac@slpostas.sk. Objednávky na predplatné do zahraničia prijíma: SLOVART G.T.G., spol. s r.o., Krupinská 4, P. O. Box 152, 852 99 Bratislava, e-mail: info@slovart-gtg.sk. Počítačová sazba NITECH s.r.o., Prešov, Tlačí Grafotlač, Prešov. Ev. číslo EV 3301/09. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín.

НОВЕ ЖИТТЯ

Видає Союз русинів-українців СР.
Рік видання 69. Головний редактор Милош Ілюк. Адреса редакції та адміністрації: 081 08 Пряшів, Янка Бородача, 5. Телефон 051/7733 707, e-mail: novezytta@nexta.sk. Рукописи і фотографії повертаються на просьбу автора. Редакція залишає за собою право скорочувати статті. Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди і не обов'язково збігаються з поглядами редакції.